

աշխատանքով պաշարուած էր՝ որ ա-  
մենեին ժամանակ չէր գտներ մասնա-  
կից ըլլալու արքունեաց մեծամեծ հան-  
դիսիցը: Վործունեայ անդամներէն  
մէկն եղաւ այն ժողովոյն՝ որ սահմա-  
նուած էր ընդհանուր Վաշնակցութե-  
ան սե գերեաց վաճառքին դէմ միջոց-  
ներ գտնելու համար. և 31 դեկտեմ-  
բեր 1814, Լնդդիոյ, Լստրիոյ և  
Բրուսիոյ լիազօր պաշտօնէից ուղղեց  
այն հռչակաւոր ծանուցագիրն, որուն  
վախճանն էր 1 եհաստանի բաժան-  
մանը և Սաքսի գաւառներուն Բրու-  
սիոյ անցնիլն:

Կը շարունակուի:

### Սար-երգ:

Վիրիկէի եզերքը Բարեյուսոյ ը-  
սուած գլուխն կամ Սարն կամ հրուան-  
դան, այնքան անուանի է յաշխարհա-  
գրութեան մէջ, որ միայն գլուխ կամ  
Սարըսելով՝ անիկայ կ'իմացուի. այսպէս  
Սար-Լըր (Kaplied) կ'անուանէ Վեր-  
մանացի հեղինակ մը իր հայրենակցաց  
ոմանց դէպ յՎիրիկէ գաղթական եր-  
թալուն վրայ երգած մնաք բարովս:  
Վու թէ կ'ուզես քու հայրենեացդ  
լրայ դարձուր քանի մը անուն փոխե-  
լով:

Հապա եղբարք քաջք, մի գողաք,  
խաւ է ըսել՝ Բարով մընաք...  
Իհ, մեր սըրտին ինչպէս ծանր է,  
ինչպէս ծանր, ոհ, մինչ յԱփրիկէ  
Պիցիլ երթալ ծով ու ցամաք:  
Ահաւասիկ խումբ սիրելեաց  
լաղեն կու գան ի չորս դիաց.  
Հոսափ քաղցրիկ կապեր կտրել.  
Իերմանիա թողնուլ ելնել.  
Խանր է մընաք բարով ըսել:  
Եւրունի ծնողք վերջին անգամ  
Խողողալով մեզ ձեռք կու տան:  
Իրեն եղբարք, քորք, բարեկամ.

Ամէնք լռեն, ամէնքն լան:  
Երեսնիս գոյն պատէ մահուան:  
Տես, ինչպէս հոս բարեկամին  
Վիշը պլլուած իր սիրելին՝  
Կ'երթան թողուն, կ'ըսէ, անդարձ. —  
Հեկեկալով սիրտն կոտրած  
Կա չիկընար տալ պատասխան:  
Լսեցէք... ինչո՞ւ այդպէս շուտ շուտ՝  
Ճամբու կանչես, թմբուկդ անգուլթ.  
Մընաք բարովն արդէն ծանր էր,  
Կըման սըղու զմեզ լացընէր.  
Հարկ է ուրեմն որ հեռանանք:  
Բարով մնացէք, ո՞վ բարեկամք.  
Թերեւս վերջին բարեւ կու տամք:  
Բայց մեր սէր չէր քիչ ատենուան,  
Այլ մընալու ի յաւիտեան.  
ԶԱստուած ամէն տեղ կու գտնամք:  
Դեռ չըթողած ըզԳերմանիկ  
Առնունք ափով պագնենք զհողիկ.  
Փոխանակ քու հացիդ ջրիդ  
Քու մեզ ցուցած հազար խնամքիդ,  
Ո՛վ ցանկալի մեր հայրենիք:  
Թէ անհամբեր ալիք ծովին  
Ըզմեր նաւերս քըշեն տանին,  
Քըշունք նաւենք երթանք յառաջ.  
Հոս այլ կայ, հոն այլ կայ Աստուած,  
Որ չիթողուր ըզմեզ ձեռաց:  
Երբ տախտաձեւըն՝ հրուանդան  
Կապոյտ ամպէն գայ յերեւան,  
Ձեռք ձեռքի տանք, կանչենք եղբարք,  
«Ահա հասանք, ահա ցամաք».  
Թող սարսի նաւն ոտքերնուս տակ:  
Եւ երբ զինուոր ու զօրավար  
Կաւեն ցառքեն ցամաքն ի վար,  
Ուրախութեան ձայն մը հընչէ  
«Եղբարք, հասանք, ահա Փրիկէ»:  
Ամէնքն երգեն ու բռնեն պար:  
Իբրեւ Գերմանք կտրիճ ընտիր  
Ապրինք յօտար հեռու երկիր.  
Լըսեն տեսողք, լըսողքն ըսեն՝  
Թէ Գերմանիկք լաւ մարդիկ են,  
Ունին աղէկ սիրտ եւ հանճար:  
Եւ երբ խըմեմք Յուսոյ-սարին  
Երկնահամիկ աղնիւ գինին,  
Ըզձեզ յիշենք հառչենք ու լամք  
Ո՛վ հեռացեալ մեր բարեկամք.  
Խառնի արցունքս ի մեր բաժկին:

1. Սեղանի ձեով տափակ է Բարեյուսոյ լերան  
գլուխն կամ հրուանդանն: